

A hét varjú

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy igen szegény özvegyasszony, kinek hét fia és egy kisebb leánygyermeké vala. Egyszer, midőn a malomba megőrlött fél kila búzájaért menne, hét fiai éhségtől zaklattatva nem győzvén őt bevárni, eleibe mentek s egy hidacskánál előtalálván őt siralmas hangon kértek tőle lepényt kenyeret s a többi, s mindféleképpen ráncigálták őt. Mire az asszony felbosszonkodván megátkozta őket:

– Válgatok – úgymond – varjakká!

De mennyire elcsodálkozott, midőn ezen inkább csak szokásból kimondott szavai után hét fiai valóban varjakká váltak s elrepültek! Erre szomorúan hazament, s mindig sírt. Mire kicsike leánya felcseperedett, tudakozá anyjától siránkozásának okát. Ez pedig megmonda azt neki. Erre a leányka eltökélte magát, hogy bárhol legyenek testvérei, azokat felkeresendi. Ment tehát, mendegélt, mígnem késő este egy nagy erdőbe ért, hol egy kis világ pislogott. Ez után tartva bement egy kis házikóba, hol egy öregasszonyt talált. Ezen öregasszony a Hold anyja volt, ki őt a Szél anyjához utasította; minthogy ennek fia – úgymond –, ki mindenfelé jár, többet tudhat a Holdnál, mely éjszaka jár, midőn a varjak már szállásaikon vannak. Szél anyja volt s midőn megérté a leánykától járása okát, javaslá neki, hogy bújjék el, mert ha fia, a Szél, úgymond, hazajön, őt megemésztén. Egyszerre nagy fuvallás hallatszik mindenfelől s mind közelebb, mígnem a ház ajtaja ropogva kicsapódik. A Szél anyjának fia érkezett meg. Enni kért. Anyja egy tyúkot hozott eléje. De hogy emberi lény van a házban, megérezte. Az anya megkérlelte őt, s elmondta, mi járatban van a lyánka. A Szél megmondta ennek, hogy hét testvérei egy igen magas várban laknak, melynek hegye s falai is üvegből vannak; ha tehát oda el akar jutni, vegye – úgymond – az általa imént megemésztett tyúk csontjait, s alkalmazza azokat egyenként lépcsőként, így fel fog a várba juthatni.

A lyánka úgy tőn, midőn azonban már csaknem a vár tetején volna, egy csontlépcsője leesett; mit csinál tehát? Elvágta a kisujját, s ezt használta lépcső gyanánt. Volt pedig azon várnak hét szobája mindennel dúsan ellátva. A lyánka azonnal szépen kicsinosított,

megfőzött, feltálalt, s aztán elrejtőzött. A varjúfiak (kik azonban hazaérkezvén mind megannyi szép legényekké váltak) igen elcsudálkoztak a talált kényelmen, de nem tudtak okozójára rájönni. Háromszor történt ez így. Harmadszor:

– Meg kell keresünk – úgymond –, ki legyen ezen ösmeretlen. – S csakugyan megtalálták egy igen magas szekrény tetején elbújt testvérüket, nagy öröm. Midőn azonban a leányka föltett célját, őket megszabadítani, elmondá:

– Minket nem lehet – úgy mondának –, másképp ismét emberekké változtatni, hacsak te hét évig néma nem leszesz.

A lyánka eltökélte magát, s elment egy rengeteg erdőbe s bebújt egy odvas fába, hova eledelt neki testvérei hordtak. Hat év folyt már így le, amidőn egyszer a királyfi vadászván kutyái a lyányt magányából kizavarták. De ez akkor sem szólalt meg; s mivel igen szép volt, a királyfi udvarába viteté, s csak nemsokára feleségül vevé őt. Nagy irigység és áskálódások a “néma talált” ellen. Ezenközben a királyfi háborúba ment, s nejét egy éltes asszonyra bízta (ki azonban boszorka volt).

Ezalatt a királyfi neje két szép gyermeket szült; a boszorka pedig megírta a királyfinak, hogy neje kutyakölykeket szült, s mindenféle rágalmakat fogott rá. A királyfi megszorodott s azt parancsolta, hogy nejét rejtsek el valahova a világ szemei elől, de rosszul ne bánjanak vele. A boszorka azonban elcsukató őt két fiával együtt egy szobába, melyben hét vaskályhát csináltatott, s meg volt a nap határozva, midőn azon kályhák izzóvá fűtése által a királynőt és gyermekeit megfullasztani kellett. Ezen nap reggele már elérkezett s fűteni kezdtek (éppen azon nap, melyen a testvérszabadítónak a hét év lefolytával már megszólalni szabadott!), s íme, egyszerre nagy suhogással a hét varjúfi az ablakon beszáll, s mind megannyi fiatal legénnyé változik. A királyfiné(!) megszólalt, a királyért elküldenek, ki nagy örömmel tapasztalta a nem sejtett változást, s ölelte király gyermekeit. A hét volt varjúfiú elhozták anyjukat is, a boszorkát pedig a királynőnek szánt szobába csukták, s a kályhákat befűtvén megfullasztották.

Eddig volt, vége volt.